

15. NOV 2019, 10:38 - SIDST REDIGERET 14. NOV 2019, 12:48

Total normal

Foreningen for Integreret Moderne Dans i Danmark havde for nylig en workshop med 6. klasserne på Nyager Skole. Det kom der både masse af dans og spørgsmål ud af. Foto: Brian Poulsen

TIL BØRN Der blev vendt op og ned på normaliteten og hverdagen, da 6. klasserne på Nyager Skole havde besøg af fire normale dansere. Normale på hver deres måde og forskellige på den samme.

AF ANDRÉ BENTSEN

[Del 18](#)

Hvem er jeg? Hvem er du? – uden mig? Spørgsmålene hang ubesvarede i luften, da elever fra 6. klasse på Nyager Skole var inviteret på hjemmebanen i Festsalen til en kunstnerisk udforskning af, hvem vi er som mennesker og hvad vi sætter igang af tanker, når vi ser hinandens forskellig-

heder og ligheder. På scenegulvet foran de sirligt opstillede stole i den gamle gymnastiksal, optrådte fire vidt forskellige dansere, der alle var normale på deres egen måde. Én sad blandt andet i kørestol, en brugte rollator og en dansede rundt med en håndprotese, mens en sidste ikke havde noget handicap.

Fælles for dem var dansen. Forskelle og ligheder kom derfor både til syne, mens salen blev fyldt med musik, men også, når stilheden blev afbrudt af tale.

Alt sammen for at nedbryde afstanden mellem mennesker. Først og fremmest mellem dansere og tilskuere, men også mellem barn og voksen.

”FIMDs målsætning er at afmystificere frygt og tabuer omkring handicaps. Det gør vi dels gennem forestillingen, men også gennem de workshops vi har lavet med eleverne hele dagen. Her bliver de præsenteret for emnet og danserne får en større nysgerrighed og opmærksomhed på problemstillingen,” fortæller kunstnerisk leder, Janne Kristensen.

Tager overhensyn

Hun mener, at mange både børn og voksne per automatik tager overhensyn i mødet med en handicappet.

”Men her er berøringsangsten helt væk i den sidste time, hvor eleverne er med på gulvet og danser med de optrædende,” siger hun og forklarer, hvorfor det næsten altid ender sådan:

”Med bevægelse præsenterer man et rum, hvor man kan se og forstå problemstillinger på sin egen måde. Vi præsenterer ikke, hvad vi er, men giver lov til, at man kan kigge på det. Vi behandler hinanden som ligeværdige og den legende tilgang kan noget menneskeligt, der gør, at man blive lige.”

Hvad er der sket med dig

Efter den store fællesdans blev eleverne samlet til en sidste spørgerunde med de optrædende og så blev der ellers lukket op for spørgsmålene.

”Hvad er der sket med dig?

Drømmer du om ikke at sidde i rullestol?

Hvordan er det at være handicappet?

Hvorfor laver I sådan en dans her,” var bare nogle af de mange spørgsmål, som eleverne fik svar på.

”Jeg synes, det er vigtigt at vise sig frem. Vi er ikke nogen, man skal gemme af vejen. Vi har også en plads i samfundet, så jeg synes, det er vigtigt at danse foran andre. Samtidig er det dejligt at danse og bruge sin krop,” fortæller Bettina Stoholm Christensen.

Som den eneste danser i forestillingen, der sidder i rullestol, fik Cath Borch Jensen mange spørgsmål.

”Som jeg også siger på et tidspunkt i forestillingen, så er jeg født sådan her. Jeg fik min første kørestol som 3-årig, fordi jeg er født for tidligt og ikke selv kan holde balancen. I nogle situationer har jeg da ønsket, at jeg selv kunne gå, men jeg har vænnet mig til at være anderledes. Mit budskab er, at det er svært at være anderledes, især når man kommer i puberpeteten, men jeg har lært, at jeg kan det samme som alle andre,” siger Cath Borch Jensen.

Kan du køre på baghjul?

”Det skal jeg nok lige øve mig lidt mere i.”

Uanset om man har det ene handicap eller det andet eller slet intet er budskabet fra danserne klart:

”Vi har alle sammen en krop og det har vi lært eleverne. De foretager øvelser uden at sige noget og jo mindre man siger, jo mere mærker man og kan sætte sig ind i, hvordan andre mennesker måske føler med deres krop,” forklarer Janne Kristensen.

Det er da også derfor, at Børnekulturpuljen i Rødovre har valgt at støtte forestillingen.

”Vi mener, at projektet er et godt initiativ og ’total normal’ er et interessant emne at arbejde med og velegnet til klassetrinnet. Det er vægtet, at I har valgt dans som kunstart og at I tænker en relevant danseforestilling ind i et emne, som I i øvrigt arbejder med. Det er derudover også vægtet, at projektet giver eleverne mulighed for at arbejde sammen med professionelle og at det kommer mange børn til gode,” forklarer Camilla Eva M. Autzen, Børnekulturkonsulent, på vegne af Børnekulturrådet.

Bettina var ude for en rideulykke, da hun var 23 år gammel og hendes historie sendte et stort gisp gennem især pigerne i salen.

”Før det var jeg helt normal som jer og gik i skole og spillede fodbold, men jeg faldt af hesten. Jeg brækkede ingenting, men den del af hjernen, der styrer bevægelsesapparatet, blev skadet,” siger hun.

Leg og lorteliv

Veninden og meddanseren Lisa Dahlkild fortæller eleverne, hvorfor dansen for hende er en del af noget større:

”Tematikken er vigtig, fordi vi gerne vil være en større del af samfundet og med videnskabens udvikling bliver vi også flere og flere, som har brug for at være med i det sociale liv med dans og caféliv.”

Flere af eleverne siger, forestillingen har gjort stort indtryk på dem

”Der kan godt være dage,

hvor man vågner op og tænker, man har et lorteliv, men så tænker man måske, at dem, der er rigtig handicappet, de har det endnu værre. Men man glemmer, at de også er mennesker, der kan en masse og vil en masse,” siger en af eleverne.

”Jeg troede, at folk i køre-

stol ikke kunne noget selv. Og slet ikke danse, men det er ikke rigtigt,” siger Alberte Forsberg og indrømmer, at hun var lidt bange for at begynde at grine, da det hele skulle til at starte.

Jeg har fået rigtig meget ud af det idag. Da jeg kom ind, var jeg bange for, at jeg ville begynde at grine, hvis de lavede sjove bevægelser, men så fandt jeg ud af, at de ikke kunne gøre for det og faktisk bare gerne ville vise, at de kunne en masse.”

”Man kan også kigge anderledes på dem og tænke, at de ikke kan så meget, men det kan de og så får man mega meget respekt for dem, når de forklarer, hvorfor de danser,” tilføjer veninden Thilde Junge, inden den tredje veninde, Mie Breinholdt, slår en krølle på hele dagen:

”Jeg smiler, næste gang jeg møder en handicappet og så spørger jeg til, hvad deres historie er.”

